

ПОГОЖОГО травневого ранку завітали ми до помешкання ветерана Великої Вітчизняної війни Івана Кириловича Примака, котрий живе у селі Масевичі. Належний порядок у дворі, на городі та в оселі свідчив, що живуть тут дбайливі господарі.

Радо зустріли нас Іван Кирилович та його дружина Марія Миронівна. Розмовляючи з цими людьми, ми відчували їх привітність, добродушність, щирість душі.

На прохання розповісти про свої бойові дороги Іван Кирилович відповів:

— Нелегким було моє життя, як і багатьох моїх ровесників. Час був такий, довелося зазнати чимало випробувань: нелегке дитинство, буремні воєнні роки, складність післявоєнного життя. Однак, пережив, переміг усі ці випробування.

Хоча і тепер, коли на пенсії, життя стало не кращим. Не всі розуміють проблеми ветерана, пенсіонера. Та зневірюватися, падати у відчай не в характері Івана Кириловича, адже звик переборювати життєві незгоди, перемагати.

НАРОДИВСЯ Іван Кириловичу у цьому селі, де й нині проживає. З дитячих років пізнав важку селянську працю. Допомігав батьку, який у той час працював лісником.

Навесні 1940 року сім'ю Примаків було виселено у місто Архангельськ.

— Навіть зібрались не встигли, — згадує Іван Кирилович, — в чому були, в тому нас і вивезли. А було мені тоді 16 років.

В Архангельську працював разом з батьком на лісозаготівлях до початку війни.

У 1941 РОЦІ видали Івану Кириловичу паспорт і мобілізували в армію у спеціальний 105-й окремий саперний батальйон, який скла-

ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Через декілька років сім'я Примаків разом з іншими переселенцями отримала дозвіл на переселення у Голтавську область.

НЕЗАБАРОМ молодого бійця Івана Примака було направлено на фронт на територію Польщі. У складі третього Білоруського фронту, який визволяв Східну Прусію, потрапив Іван Кирилович на передову. Йшли жорстокі бої у напрямку Кенігсберга. У боях під містечком Гегенау у березні 1945 року був поранений і потрапив у госпіталь. Та

Однак на цьому військова служба для нинішнього ветерана не завершилася: восени 1945 року був направлений в учбовий батальйон міста Бобруйська, що в Білорусії, і служив там ще два роки.

ПІСЛЯ демобілізації приїхав у своє рідне село Масевичі, куди ще раніше переїхала і його сім'я. Зразу ж був обраний секретарем сільської Ради. Які то були часи, знають ті, що їх пережили.

— Потрапив, як кажуть, з вогню та й в полум'я, —

попався до рук бандитів.

Пропрацював Іван Кирилович секретарем чотири роки, потім деякий час трудився у Рокитнівському лісгоспзазі, а в 1955 році пішов у місцевий колгосп і до виходу на пенсію працював у будівельній бригаді.

ВЕТЕРАН нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня, медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною», багатьма ювілейними медалями.

Вже 10 років Іван Кирилович на заслуженому відпочинку, займається домашнім господарством. Разом з Марією Миронівною виростили чотирьох дочок, мають онуків та правнуків. Усіляко намагаються їм допомагати, не забувають і ті про своїх батьків. Особливу прихильність має Іван Кирилович (ми це помітили) до своїх двох

дався із спецпереселенців із заходу. Батальйон займався фортифікаційними роботами, укріплював морське узбережжя. Адже в той час нерідко німецька авіація бомбардувала Архангельськ, очікувалися напади із моря. Батько Івана Кириловича також працював у порту, розвантажував разом з іншими своїми земляками союзницькі кораблі, що приходили з Англії та Америки.

Тяжкою була та праця, несприятливими були і кліматичні умови для переселенців із заходу.

Ново відлешувалися по довелось: ледь рана зажила— знову на фронт. Однак через місяць отримав ще одне поранення, у руку.

День Перемоги Іван Кирилович Примак зустрів у госпіталі у пруському місті Істербург. Разом з усіма радів перемозі над ненависним ворогом, відчував і свою причетність до цієї події, сумував за друзями, які не дожили до цього щасливого дня.

У госпіталі Іван Кирилович перебував до осені 1945 року: погано заживала рана.

Закусив добряче. На війні було все зрозуміло: попереду ворог. А тут смерть могла чекати на тебе із-за кожного куща та канави. Люди жили у постійному страху, боялися бандерівців, адже знали про їх криваві діла. А тут слід було проводити колективізацію. Хутори зносили, людей зганяли у села. Доводилося пішки ходити по хуторах, говорити з людьми, роз'яснювати. Чимало неприємностей і від людей, і від вищого начальства. Щасливий ще я, що не

правнучок, віддає любов, душевне тепло.

З УСІХ життєвих випробувань, як воєнних, так і післявоєнних, Іван Кирилович Примак вийшов переможцем. Хоч надалі побажати йому са здорового, щоб впевнено перемагати усі труднощі нашого нелепого часу, а також миру і злагоди у родині.

Л. ВАСЮК.

На фото: Іван Кирилович ПРИМАК із своєю правнучкою Аліною.

Фото Л. Іщука.